Prima instanță: Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani) (jud. Natalia Patrașcu)
Dosarul nr. 1r-71/24
1-22191278-02-1a-17012024

D E C I Z I E

26 martie 2024 mun. Chișinău

Colegiul penal al Curţii de Apel Chişinău,
în componența:
Președintele ședinței de judecată Silvia Cecan
Judecătorii Liubovi Brînza și Ecaterina Palanciuc

examinând, *fără prezența părților la proces*, în ordine de recurs, recursul declarat de către procurorul în Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, ***** împotriva sentinței Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) din 22 decembrie 2023 emise în cauza penală de învinuire a lui

*****, a.n. *****,
IDNP *****, originar din raionul *****,
satul *****, viza de reședință- în mun. Chișinău,
șos. *****, ap. 14, domiciliat- în mun. Chișinău,
str.*****, *****, angajat în cîmpul muncii în calitate de programator SRL, „*****”,
supus militar, cetățean al Republicii Moldova,
necăsătorit, fără persoane la întreținere, studii superioare, la evidența medicului narcolog sau psihiatru nu se află, fără antecedente penale,

în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 208[1] Cod penal,

Termenul de examinare a cauzei:
*Prima instanță: 30.12.2022 – 22.12.2023;*
*Instanța de recurs: 17.01.2024 – 26.03.2024;*
*Procedura de comunicarea părților la proces a fost legal respectivă.*

Asupra recursului declarat de către procurorul în Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, ***** împotriva sentinței Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) din 22 decembrie 2023, Colegiul Penal al Curții de Apel Chișinău –

c o n s t a t ă :

Prin sentința Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) din 22 decembrie 2023, ***** a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 208[1] Cod penal și condamnat în baza acestei Legi, stabilindu-i pedeapsa, cu aplicarea 80[1] alin.

(1) Cod penal, sub forma de 1 (unu) an închisoare, cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Conform art. 90 Cod penal, pedeapsa sub formă de închisoare se suspendă condiționat pe un termen de probațiune de 3 (trei) ani.

Se obligă *****, în termenul de probațiune, să nu-și schimbe domiciliul și/sau reședința fără consimțământul organului de probațiune.

Se obligă *****, în termenul de probațiune, să presteze muncă neremunerată în folosul comunităţii în mărime de 60 ore.

Se obligă ***** să participe la programe probaţionale.

Se aplică în privința lui ***** măsura preventivă - obligarea de a nu părăsi țara, până la intrarea sentinței în vigoare.

Cererea procurorului, cu privire la încasarea cheltuielilor judiciare în sumă totală de 14 420 (paisprezece mii patru sute douăzeci) lei suportate pentru efectuarea: raportului de expertiză judiciară nr. 34/12/1-R-2800 din 24 august 2022; raportului de expertiză judiciară nr. 34/12/1-R-2797 din 28 iulie 2022; raportului de expertiză judiciară nr. 34/12/1-R-4209 din 12 iulie 2022; raportului de expertiză judiciară nr. 34/12/1-R-2798 din 29 iulie 2022; și a raportului de expertiză judiciară nr. 34/12/1-R-2799 din 09 august 2022, de admis, cu încasarea din contul inculpatului *****, în contul statului, a cheltuielilor de judecată în sumă totală de 14 420 lei.

Corpuri delicte:

-Bloc de sistem de model “DEEPKUL”, de culoare neagră, fără careva inscripții; bloc de sistem de model “View@pple”, de culoare negru combinat cu gri, cu buton roșu; bloc de sistem de model “ASUS”, de culoare negru combinat cu gri, fără capacul lateral; laptop de model “SONY Vaio”, Model PCG-71913L; S/N: 275518583006180, de culoare negru combinat cu gri deschis, fără baterie, cu fir de încărcare cu nr. 1487370213495584- *recunoscute în această calitate și transmise spre păstrare în camera de păstrare a corpurilor delicte a SUP a DIII al INI al IGP, prin ordonanța din 15 decembrie 2022, în baza chitanței nr, 464 din aceiași dată (Vol.I, f.d. 195-196), la intrarea sentinței în vigoare, de confiscat în contul statului;*

- telefon mobil de model Samsung identificat cu nr: GI9500; cu micro-SD cu capacitatea de 16Gb, de culoare închisă, cu ecranul deteriorate; telefon mobil de model “Sony Xperia” cu inscripția Verizon 4G, de culoare neagră; telefon mobil cu inscripția “M”, cu cartelă de memorie cu inscripția Samsung 128evo, de culoare negru combinat cu gri; telefon mobil cu inscripția “G”, identificat cu IMEI 990012012427958, de culoare neagră; suport de stocare a informației de tip usb flash de model “Kingstom”, cu inscripția DT50, cu capacitatea de 16 Gb, de culoare gri deschis combinat cu verde; suport de stocare a informației de tip usb flash de model “Kingstom”, cu capacitatea de 8 Gb, de culoare neagră – recunoscute în această calitate și transmise spre păstrare în camera de păstrare a corpurilor delicte a SUP a DIII al INI al IGP, prin ordonanța din 15 decembrie 2022, în baza chitanței nr, 464 din aceiași dată (Vol.I, f.d. 195-196), *la intrarea sentinței în vigoare -de restituit proprietarului.*

Pentru a se pronunța, instanța de fond a constatat că, *****, în perioada 20 iulie 2020 – 11 septembrie 2020, având intenția de importare prin copiere, distribuire, folosire și deţinere de imagini sau alte reprezentări ale unui sau mai mulţi copii implicaţi în activităţi sexuale explicite, reale sau simulate, ori de imagini sau alte reprezentări ale organelor sexuale ale unui copil, reprezentate de manieră lascivă sau obscenă, în formă electronică, utilizând sisteme informatice și rețeaua internet cu IP adresa 89.28.73.239, cu adresa conectării în mun.Chișinău, str. *****, ap. 14, prin intermediul programei specializate pentru copierea și distribuirea fișierelor în internet, ce utilizează protocolul de partajare a fișierelor în rețea de tip „BiTorrent" și "E Donkey, a importat prin copiere și distribuit în reţeaua internet 3308 fișiere grafice (foto/video), care fiind verificate conform bazei de date "ICSE" administrată de OIPC „Interpol", au fost categorizate ca pornografie infantilă şi au fost anterior depistate de organele de drept din alte state.

În continuare, acționînd cu intenție unică, avînd același scop, de folosire sau deţinere de imagini sau alte reprezentări ale unui sau mai mulţi copii implicaţi în activităţi sexuale explicite, reale sau simulate, ori de imagini sau alte reprezentări ale organelor sexuale ale unui copil, reprezentate de manieră lascivă sau obscenă, în formă electronică, a folosit și deținut pînă la 05 noiembrie 2020: - 3427 fișiere foto și 5211 fișiere video, în „blocul de sistem de culoare negru combinat cu albastru, cu inscripția „DeepCool"; - 11 fișiere video, în blocul de sistem cu inscripția „view@pple"; - 40 fișiere video și 2 fișiere foto în sistemul informatic – „blocul de sistem cu inscripția „Asus"; - 1120 fișiere video și 72 fișiere foto, în sistemul informatic - „Laptopul de model „Sony", de model „PCG-71913L" și numărul de serie: 275518583006180", care au fost depistate și ridicate în cadrul percheziției efectuate la adresa mun.Chișinău, șoseaua *****, ap. 14 și care conform bazei de date specializate în identificarea victimelor pornografiei infantile, abuzului și exploatării sexuale a copiilor „ICSE", administrată de OIPC „Interpol", reprezintă pornografie infantilă.

Astfel, prin acțiunile sale intenționate, *****, a săvârșit infracțiune prevăzută de art. 208[1] Cod penal, după semnele – *pornografie infantilă, adică importarea prin copiere, distribuirea, folosirea și deținerea de imagini sau alte reprezentări ale unui sau mai mulți copii implicați în activități sexuale explicite, reale sau simulate, ori de imagini sau alte reprezentări ale organelor sexuale ale unui copil, reprezentate de manieră lascivă sau obscenă, în formă electronică.*

Instanța de fond a examinat cauza penală în procedură simplificată în baza art. 364[1] din Codul de procedură penală, în baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

*Fără a contesta vinovăția inculpatului, împotriva sentinței Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) din 22 decembrie 2023 a declarat recurs* procurorul în Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, *****, solicitînd admiterea recursului, casarea sentinței, în partea stabilirii pedepsei şi trimiterea cauzei în această parte la rejudecare în aceiași instanță, în alt complet de judecată.

În motivarea recursului a invocat că, acuzarea nu contestă vinovăția inculpatului, dar individualizarea pedepsei aplicate.

Conform prevederilor art. 75 din Codul penal, prin criterii generale de individualizare a pedepsei se înțeleg cerințele (regulile) stabilite de lege, de care este obligată să se conducă instanța de judecată la aplicarea fiecărei pedepse, pentru fiecare persoană vinovată în parte.

Prin urmare, Legea penala acordă instanței de judecată o posibilitate largă de aplicare în practică a principiului individualizării răspunderii penale și a pedepsei penale, ținând cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele agravante sau atenuante, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Astfel, instanța de fond n-a ținut cont de faptul că, stabilirea unei pedepse penale sub formă de închisoare pe un termen minim și cu aplicarea art.90 CP este nejustificată și nu corespunde gravității faptei imputate. Or, inculpatul a beneficiat la stabilirea pedepsei de prevederile art.364/1 alin.(1) CP, de aceea aplicarea pedepsei cu suspendarea executării pedepsei nu constituie o individualizare corespunzătoare, deci inculpatul nu va putea fi reeducat, deoarece fapta lui cu mult depășește limitele suspendării condiționate a executării pedepsei, prin ce nu se va atinge scopul pedepsei penale.

În consecință, consideră că, reeducarea inculpatului este posibilă doar prin izolarea acestuia de societate.

În conformitate cu art.447 alin.(1) și (2) Codul de procedură penală, *recursul se judecă în termen rezonabil, fără prezența părților la proces. Instanța de recurs fixează data examinării şi dispune să se comunice părților la proces despre aceasta, cu acordarea dreptului depunerii referinței.*

Procurorul, avocatul și inculpatul au fost înștiințați legal despre data examinării recursului și despre faptul că sunt în drept să depună prin intermediul Secției monitorizare și relații publice a Curții de Apel Chișinău, referințe, completări la cererea de recurs, sau alte cereri/demersuri, însă acestea trebuie să parvină la instanța de recurs, cu cel puțin 1 (una) zile înainte de data ședinței de judecată.

*În data de 19.03.2024* în instanța de recurs a parvenit referința avocatului Pavel Croitoru în interesele inculpatului Andrei Timotin, privind respingerea recursului procurorului, ca neîntemeiat, invocînd că, instanța de fond la individualizarea pedepsei a ținut cont de faptul că, ultimul a comis infracțiunea pentru prima dată, infracțiune mai puțin gravă, luînd în considerare circumstanțele cauzei și comportamentul inculpatului pînă la comiterea infracțiunii, în timpul și după săvărșirea infracțiunii, prezența circumstanțelor atenuante și lipsa celor agravante, stabilindu-i o pedeapsă echitabilă sub formă de închisoare pe un termen de 1 (un) an cu suspendarea condiționată pe un termen de probațiune de 3 (trei) ani, care va atinge scopul de corectare și reeducarea inculpatului. Mai mult ca atît inculpatul va presta muncă neremunerată în folosul comunității în mărime de 60 ore, fapt care va contribui sporit la reeducarea și reîncadrarea inculpatului în societate, prin contribuția personală. Or, inculpatul a recunoscut vina, a solicitat examinarea cauzei în procedura simplificată, s-a căit sincer de cele comise, fiind angajat

în cîmpul muncii și caracterizat pozitiv de la locul de muncă.

Astfel, ținând cont de faptul că participanții la proces au fost înștiințați despre data examinării recursului și depunerii referinței fiind astfel întreprinse toate măsurile necesare în vederea respectării comunicării participanților la proces, instanța conform art.447 alin.(1) Codul de procedură penală a dispus examinarea cauzei fără prezența părților la proces.

*Verificînd legalitatea şi temeinicia sentinţei emise, Colegiul penal, examinând materialele cauzei penale, consideră recursul ca fiind nefondat şi pasibil de a fi respins, cu menţinerea sentinţei atacate ca fiind legală şi întemeiată, din următoarele considerente.*

În conformitate cu art. $364^1$ alin. (10) și (11) Cod de procedură penală, sentința adoptată în condițiile prezentului articol poate fi atacată cu recurs, invocându-se doar erorile procesuale și măsura de pedeapsă stabilită. Partea vătămată poate ataca cu recurs sentința, invocând doar erorile procesuale. Recursul se judecă de către instanța ierarhic superioară în conformitate cu prevederile art.447 și 448.

În conformitate cu art. 437 alin. (14) din Codul de procedură penală, pot fi atacate cu recurs, sentințele pronunțate în procedura pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

În conformitate cu art.448 Codul de procedură penală, judecând recursul, instanţa verifică legalitatea şi temeinicia hotărârii atacate pe baza materialului din dosarul cauzei şi a oricăror documente noi prezentate în instanţa de recurs. Instanţa de recurs este obligată să se pronunţe asupra tuturor motivelor invocate în recurs.

În conformitate cu art.449 alin.(1) pct.1) lit.a) și alin.(2) Codul de procedură penală, judecând recursul, instanța adoptă una din următoarele decizii: respinge recursul, menținând hotărârea atacată, dacă recursul este nefundat. Adoptarea deciziei şi întocmirea acesteia se efectuează în conformitate cu prevederile art.417 şi 418, care se aplică în mod corespunzător.

În temeiul celor relevate supra, la pronunţarea sentinţei, prima instanţă, corect, a stabilit circumstanţele de fapt şi de drept şi just a concluzionat că, inculpatul ***** a comis anume infracţiunea imputată. Aceste împrejurări au fost constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală, fiind corect apreciate, respectându-se prevederile art.101 Codul de procedură penală, din punct de vedere al pertinenţei, concludenţii, utilităţii şi veridicităţii, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

Astfel, Colegiul penal constată că instanța de fond a stabilit corect starea de fapt ce corespunde probelor din dosar, care au fost apreciate corect, încadrând just acțiunile inculpatului ***** în baza dispozițiilor art. art. $208^1$ din Codul penal, după semnele calificative, *pornografie infantilă, adică importarea prin copiere, distribuirea, folosirea și deținerea de imagini sau alte reprezentări ale unui sau mai mulți copii implicați în activități sexuale explicite, reale sau simulate, ori de  imagini sau alte reprezentări ale organelor sexuale ale unui copil, reprezentate de manieră lascivă sau obscenă, în formă*

*electronică.*

Prin urmare, Instanța de recurs conchide că, prima instanță a analizat obiectiv cumulul de probe prin prisma prevederilor art. 95, 101 din Codul de procedură penală, prin prisma admisibilității, pertinenței și concludentei, utilității și veridicității raportate la declarațiile date de inculpat în cadrul ședinței de judecată și probele administrate, a stabilit corect situația de fapt, dând faptelor reținute în sarcina inculpatului, *****, încadrarea juridică corectă și anume 208[1] din Codul penal.

De asemenea, Colegiul penal remarcă că, starea de fapt reținută și de drept apreciată concordă cu circumstanțele stabilite și probele administrate în cauză, relevate și analizate în cuprinsul sentinței, verificate în recurs. Pe această linie de concluzie, nu există temei pentru a da o nouă apreciere probelor, instanța de recurs fiind solidară cu concluziile primei instanțe privind aprecierea probelor puse la baza sentinței de condamnare.

Considerentele primei instanțe sunt motivate și argumentate din punct de vedere al temeiniciei și legalității, sub aspectul, că vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii incriminate este dovedită în cadrul procesului penal, astfel fapta acestuia, reținută prin sentință, întrunește elementele infracțiunii prevăzute la art. 208[1] din Codul penal.

Față de lucrul judecat de primă instanță, se constată motivarea amplă și temeinică a sentinței pronunțate cu privire la procesul de evaluare și apreciere a probelor prezentate de părți în raport cu faptele reținute în sarcina inculpatului, astfel fiind în corespundere cu exigențele articolului 6 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale. Ori, conform jurisprudenței CEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. În cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de apel/recurs eventual, o curte de apel poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*Hotărârea CEDO Garcia Ruis contra Spaniei, Helle contra Finlandei*).

În atare situație, este corectă concluzia primei instanțe privind determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptelor prejudiciabile săvârșite de inculpat și semnele componenței de infracțiune prevăzute de art. 208[1] din Codul penal.

În continuare, Colegiul penal reține că, sentința primei instanțe a fost contestată de către acuzatorul de stat sub aspectul individualizării pedepsei penale aplicate inculpatului *****, pe motivul blândeții sentinței, din care considerente temei pentru a interveni în sentință din oficiu, conform art. 409 alin.(2) Codul de procedură penală, lipseşte.

Conform sentinței, ***** a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 208[1] din Codul penal și a fost condamnat pentru fapta săvârșită, fiindu-i stabilită lui ***** o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 1 (un) an închisoare cu suspendarea conform dispoziției art.90 din Codul penal, executării pedepsei sub formă de închisoare pe un termen de probațiune de 3 (trei) ani.

Conform art.7 alin. (1) Codul penal, la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de

circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală.

Conform art.61 Codul penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum şi prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât şi a altor persoane. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferinţe fizice şi nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Astfel, instanța de recurs reține că, individualizarea pedepsei este un proces personal – rezultat al propriei convingeri al instanței de judecată, ce nu trebuie conceput ca fiind un proces arbitrar, subiectiv, el implicând obligațiunea instanței de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului necesară și suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale și pedepsei penale.

Conform art.75 alin. (1)-(2) Codul penal, la stabilirea categoriei şi termenului pedepsei, instanţa de judecată ţine cont de gravitatea infracţiunii săvârşite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanţele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influenţa pedepsei aplicate asupra corectării şi reeducării vinovatului, precum şi de condiţiile de viaţă ale familiei acestuia. Instanţa de judecată este în drept să stabilească o pedeapsă mai aspră din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârşirea infracţiunii numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menţionate, nu va asigura scopul pedepsei.

La stabilirea pedepsei şi mărimea acesteia urmează a ţine cont de criteriile de individualizare a pedepsei. Prin criteriile de individualizare a pedepsei se înţeleg cerinţele de care instanţa de judecată este obligată să se conducă în procesul stabilirii pedepsei şi la aplicarea ei persoanei vinovate de săvârşirea infracţiunii. Individualizarea pedepsei constă în obligaţiunea instanţei de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului necesară şi suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale şi a pedepsei penale. Pedeapsa este echitabilă, când ea impune infractorului lipsuri şi restricţii ale drepturilor lui, proporţionale cu gravitatea infracţiunii săvârşite şi este suficientă pentru restabilirea echităţii sociale, adică a drepturilor şi intereselor victimei (în cazurile când există), statului şi întregii societăţi, perturbate prin infracţiune. Pentru stabilirea unei pedepse echitabile, instanţele de judecată trebuie să studieze multilateral, în deplină măsură şi obiectiv, toate circumstanţele şi datele care caracterizează atât negativ, cât şi pozitiv persoana inculpatului şi care au o importanţă esenţială pentru stabilirea categoriei şi mărimii pedepsei.

Totodată, la stabilirea pedepsei instanţa se va conduce de prevederile art. 7, 61, 75-78 Codul Penal, şi anume de gravitatea infracţiunii săvârşite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanţele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de condiţiile de viaţă ale familiei acestuia precum şi de scopul pedepsei aplicate asupra corectării şi reeducării inculpatului.

Colegiul penal menţionează că, *pedeapsa penală este echitabilă* atunci când este capabilă de a contribui la realizarea scopurilor pedepsei penale, cum ar fi corectarea

condamnatului şi prevenirea săvârşirii de noi infracţiunii atât de către condamnat, precum şi de alte persoane. *Legalitatea* pedepsei impune instanţei obligaţia de a stabili pedeapsa în limitele fixate în Partea specială a Codului penal şi în strictă conformitate cu dispoziţiile Părţii generale a Codului penal. *Individualizarea* pedepsei constă în obligaţia instanţei de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului, necesară şi suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale şi pedepsei penale. Astfel, pedeapsa aplicată inculpatului trebuie să fie capabilă să restabilească echitatea socială şi să realizeze scopurile legii penale şi pedepsei penale, în strictă conformitate cu dispozițiile părţii generale a Codului penal şi stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

În conformitate cu art. $364^1$ alin. (1) Cod de procedură penală, pînă la începerea cercetării judecătoreşti, inculpatul persoană fizică poate declara, personal prin înscris autentic, că recunoaşte săvîrşirea faptelor indicate în rechizitoriu şi solicită ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Art.$80^1$ alin.(1) Cod Penal, indică că, în cazul în care inculpatul a recunoscut săvârşirea faptelor indicate în rechizitoriu şi a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, *acesta beneficiază de reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute în Partea specială a prezentului cod în cazul pedepsei cu amendă, cu muncă neremunerată în folosul comunităţii sau cu închisoare*.

Conform art.90 alin.(1) Cod Penal, dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracţiunile săvîrşite cu intenţie şi de cel mult 7 ani pentru infracţiunile săvîrşite din imprudenţă, instanţa de judecată, ţinînd cont de circumstanţele cauzei şi de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este raţional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiţionată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicînd numaidecît în hotărîre motivele condamnării cu suspendare condiţionată a executării pedepsei şi perioada de probaţiune sau, după caz, termenul de probă. În acest caz, instanţa de judecată dispune neexecutarea pedepsei aplicate dacă, în perioada de probaţiune sau, după caz, termenul de probă pe care l-a fixat, condamnatul nu va săvîrşi o nouă infracţiune şi, prin respectarea condiţiilor probaţiunii sau, după caz, a termenului de probă, va îndreptăţi încrederea ce i s-a acordat. Controlul asupra comportării celor condamnaţi cu suspendarea condiţionată a executării pedepsei îl exercită organele competente, iar asupra comportării militarilor – comandamentul militar respectiv.

Subsecvent, celor invocate, Colegiul penal indică că, sancțiunea prevăzută la art. $208^1$ Cod Penal, stabilește o pedeapsă închisoare de la 1 la 3 ani.

Contrar alegațiilor părţii acuzării, Colegiul penal consideră că, instanța de fond, la stabilirea pedepsei a ţinut cont că, ***** a comis o infracțiune care conform art. 16 Codul penal în funcție de caracterul și gradul prejudiciabil, face parte din categoria celor mai puțin grave, de personalitatea inculpatului, care conform revendicării anterior nu a fost judecată (f.d. 199-200 vol.I), la evidența medicului narcolog/psihiatru nu se află (f.d. 202,204 vol.I), are studii superioare, este încadrat în câmpul muncii la SRL, „*****” și se caracterizează pozitiv. Totodată, în temeiul art.76 Codul penal, în calitate de

circumstanță atenuantă a fost reținută căința sinceră, comiterea pentru dată unei infracțiuni mai puțin grave, iar în conformitate cu prevederile art.77 Codul penal, circumstanțe agravante nu au fost stabilite, prin urmare pedeapsa numită inculpatului sub formă de închisoare pe un termen de 1 (un) an închisoare cu suspendarea conform dispoziției art.90 din Codul penal, executării pedepsei sub formă de închisoare pe un termen de probațiune de 3 (trei) ani, *este una echitabilă*, fiind stabilită în conformitate cu art. 61 alin. (2) Codul penal, reieșind din limitele pedepsei prevăzute de art. 208[1] Cod Penal, ținând cont și de prevederile art. 80[1] Cod Penal și careva temei de a interveni în sentință, inclusiv, din oficiu lipsește.

Prin urmare, instanța de fond corect a apreciat că, pentru comiterea infracţiunii prevăzute de art. 208[1] Cod Penal, este oportună aplicarea pedepsei sub formă de închisoare cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, pedeapsă care este aptă să conducă la realizarea scopurilor sancţiunii, contribuind la reeducarea inculpatului, la formarea unei atitudini pozitive a acesteia faţă de ordinea de drept, regulile de convieţuire socială şi principiile morale.

În contextul circumstanţelor expuse supra, Colegiul penal constată că, situaţia inculpatului, reiterând că, acesta este angajat în câmpul muncii, la evidența medicului psihiatru și narcolog nu se află, la locul de lucru se caracterizează pozitiv, anterior nu a fost judecat, permite instanţei de recurs de a concluziona că, aplicarea pedepsei sub formă de închisoare cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, impunând aplicarea prevederilor art.90 Cod penal, este întemeiată, iar solicitarea acuzării de stabilire a unei pedepse sub formă de închisoare este lipsită de temei şi nu se regăseşte în cumulul de circumstanţe a cauzei cât şi personalitatea inculpatului.

Mai mult ca atît, instanța de fond prin sentința emisă l-a obligat pe*****, în termenul de probațiune, să presteze muncă neremunerată în folosul comunităţii în mărime de 60 ore.

Astfel, se constată că, inculpatul nu prezintă pericol pentru societate şi izolarea sa de societate nu este o măsură necesară şi echitabilă în coraport cu personalitatea acestuia şi fapta comisă, ţinându-se cont şi de faptul că o pedeapsă prea aspră generează apariţia unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire şi de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecinţe contrare scopului urmărit, or, pronunţarea unei hotărâri de condamnare constituie un avertisment sever pentru inculpat, iar suspendarea condiţionată a executării pedepsei perioadă determinată de timp în care va fi supravegheat comportamentul inculpatei constituie o măsură adecvată care va duce la îndreptarea inculpatului, rolul de constrângere şi scopul pedepsei penale putând fi realizate în această modalitate.

Colegiul Penal notează că, pedeapsa penală are pe lângă scopul său represiv și o finalitate de exemplaritate, concretizând dezaprobarea legală și judiciară, atât în ceea ce privește fapta penală săvârșită, cât și în ceea ce privește persoana inculpatului. Pe de altă parte, pedeapsa trebuie să fie astfel individualizată încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte penale similare. Aprecierea instanței de judecată că scopul pedepsei poate fi atins și fără aplicarea imediată a acesteia, trebuie să se fundamenteze pe un complex de elemente

obiective și subiective, care să conducă la concluzia că scopul pedepsei, poate fi realizat și în acest mod.

Astfel, în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului se invocă abandonarea progresivă a abordării pedepsei ca sursă de satisfacție echitabilă și abordarea pedepsei ca mijloc de stabilire a unui echilibru între infractor și interesul public.

Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate. Or, practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea aspră generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire și de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecințe contrare scopului urmărit.

Totodată, se reţine că pedeapsa stabilită inculpatului coroborează cu Recomandarea nr. R (92) 16 a Comitetului de miniştri către statele membre referitoare la regulile europene asupra sancţiunilor aplicate în comunitate, adoptată de Comitetul de Miniştri la 19 octombrie 1992, cu ocazia celei de a 482-a reuniune a Delegaţiilor de Miniştri, potrivit căreia „*natura şi durata sancţiunilor şi măsurilor aplicate în comunitate trebuie de asemenea să fie proporţională cu gravitatea infracţiunii pentru care un delincvent a fost condamnat sau o persoană este inculpată, cât şi cu situaţia personală a acesteia ţinând cont de circumstanţele săvârşirii infracţiunii*".

Mai mult, instanța menționează că și Curtea europeană a drepturilor omului în jurisprudența sa, s-a pronunțat în favoarea folosirii măsurilor neprivative de libertate (*cauza Varga şi alţii v. Ungaria, hotărârea din 10 martie 2015, § 104; cauza Norbert Sikorski v. Polonia, hotărârea din 22 octombrie 2009, §158*), statuând că trebuie să se ia în considerare alternativele disponibile detenției, și nu aplicarea automată a pedepsei închisorii (*cauza Kyprianou v. Cipru, hotărârea din 15 decembrie 2005, §108*).

Astfel, Colegiul Penal menționează că la stabilirea pedepsei penale, instanțele de judecată urmează să țină cont de criteriile de individualizare a pedepsei prevăzute de Codul Penal al Republicii Moldova, exact cum și s-a procedat în prezenta speță.

În acest context, Colegiul penal conchide că, instanţa de fond a numit o pedeapsă corectă şi echitabilă în privinţa lui *****, care va atinge scopul legii penale, va restabili echitatea socială, va corecta condamnatul şi va preveni săvârșirea de noi infracțiuni, atât din partea condamnatului, cât şi din partea altor persoane, motiv pentru care, analizând temeiurile nominalizate în raport cu motivele invocate în recursul declarat, instanța de recurs constată că acesta nu își găseşte confirmarea la judecarea recursului, neexistând motive temeinice de implicare a instanţei de recurs în sensul casării hotărârii contestate în partea individualizării și stabilirii pedepsei or, nu se atestă nici o premisă pentru a aplica faţă de ***** o altă pedeapsă.

Întru susținerea opiniei sale, instanța de recurs reține că, argumentele instanţei de fond la adoptarea soluţiei în cauză, în virtutea corectitudinii lor şi pentru a evita repetări inutile sunt acceptate şi de instanţa de recurs, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudenţa CtEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în cauza *Albert vs. România din 16.02.2010, statuează că art. 6 §1 din CEDO*, deşi obligă instanţele să îşi motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înţeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (*Van de Hurk vs Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61*), cu toate acestea noţiunea de

proces echitabil necesită ca o instanţă internă, fie prin însuşirea motivelor furnizate de o instanţă inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esenţiale supuse atenţiei sale.

În situaţia în care instanţa de fond şi-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzaţie penală, pentru a permite părţilor să utilizeze eficient orice drept de apel/recurs eventual, o curte de apel poate, în principiu, să se mulţumească de a relua motivele jurisdicţiei de primă instanţă (*Garcia Ruis contra Spaniei, Helle contra Finlandei*). Astfel, Colegiul penal menţionează că motivarea hotărârii este un proces de analiză şi sinteză a actelor şi lucrărilor dosarului, care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor amănunțit, atât timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu şi sunt menţionate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, aşa cum s-a procedat, de altfel, în cauza de faţă.

Prin urmare, Colegiul penal relevă că, instanța de fond a emis o sentință motivată şi întemeiată în privința lui *****, și a aplicat o pedeapsă echitabilă, conform Părţii Generale a Codului penal şi în strictă conformitate cu prevederile Părţii Speciale care va atinge scopul legii penale, va restabili echitatea socială, va corecta condamnata şi va preveni săvârșirea de noi infracțiuni, atât din partea condamnatului, cât şi din partea altor persoane, motiv pentru care, analizând temeiurile nominalizate în raport cu motivele invocate în cererea de recurs, Colegiul penal constată că acesta nu îşi găsește confirmarea la judecarea recursului declarat, neexistând motive temeinice de implicare a instanţei de recurs în sensul casării hotărârii contestate.

În asemenea circumstanțe, Colegiul Penal va respinge ca nefondat recursul declarat de acuzatorul de stat Țîcu Adriana împotriva sentinței Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 22 decembrie 2023.

În conformitate cu art. 449 alin. (1), pct. 1), lit. a), 417-418 Cod Procedură Penală, Colegiul Penal al Curții de Apel Chișinău –

d e c i d e :

Se respinge ca nefondat recursul declarat de către procurorul în Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, ***** împotriva sentinței Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) din 22 decembrie 2023.

Se menține sentința Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) din 22 decembrie 2023, emise în cauza penală privind condamnarea lui ***** în comiterea infracţiunii prevăzute de art.208[1] Cod penal.

Decizia este irevocabilă.

Președintele ședinței, judecătorul Silvia Cecan

Judecătorul Liubovi Brînza

Judecătorul Ecaterina Palanciuc